

Full diocesà

18 de maig del 2014

p5 — Jornada Sacerdotal: la necessària comunió diocesana

p6 — Missatge del Sant Pare per a la Pasqua del Malalt

Mare de Déu del Coll de les Savines

*«Blanca Rosa sense espines
que a Cervera heu esclatat,
Flor del Coll de les Savines,
perfumeu nostra ciutat.»*

La Mare de Déu del Coll de les Savines presideix l'altar major de l'església de Santa Maria de Cervera (bisbat de Solsona) i és també la patrona de la ciutat. Es tracta d'una bella escultura romànica del segle XIII, tallada en fusta, majestuosament asseguda sobre un tron i amb el Nen al genoll esquerre. La imatge conserva encara la policromia primitiva, que una restauració actual ha posat novament en valor.

El cardenal Vidal i Barraquer, quan fou bisbe administrador apostòlic de Solsona, va voler treure les vestimentes de les imatges. Fou llavors quan es pogué contemplar tota la majestuositat de la imatge de la Mare de Déu del Coll de les Savines. Va ser quan l'arxiprest que hi havia aleshores va encarregar a l'arquitecte Francesc Folguera la construcció d'un nou altar major que pogués fer de tron referent per a l'antiga i prestigiosa imatge, que fou inaugurada l'any 1926 i declarada patrona de la ciutat de Cervera.

Jo sóc el camí, la veritat i la vida

Diumenge V de Pasqua / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

Per aquells dies anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula.» Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Tímon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

(6,1-7)

Salm responsorial

Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.

(Salm 32)

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats, acosteu-vos al Senyor que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Escriptura: «Jo poso a Sió una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat.» És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha criat del país de tenebres a la seva llum admirable.

(2,4-9)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig.» Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu, com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist.» Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més.» Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui em veu a mi, veu el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no vénen de mi mateix. És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.»

(14,1-12)

«Les paraules que jo us dic no vénen de mi mateix. És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi»

Apropem-nos a Crist

Mn. Marc Majà i Guiu

«Acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva. [...] Deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant.» Amb aquestes paraules, la Primera Carta de Sant Pere ens anima avui a apropar-nos a Crist i a deixar-nos treballar per ell.

Apropar-nos a Crist? Sí, buscar el Senyor allà on ell es deixa trobar: en la seva Paraula; en les seves obres que es perpetuen en els sagraments; en la seva presència en aquells qui tenim al costat i, d'una manera especial, en aquells qui més pateixen. Acostem-nos al Senyor, anem-lo a trobar!

I què succeeix quan ens apropem a Crist? Quan ens atansem al Senyor, ell és capaç de fer de nosaltres «un temple espiritual, un sacerdoti sant».

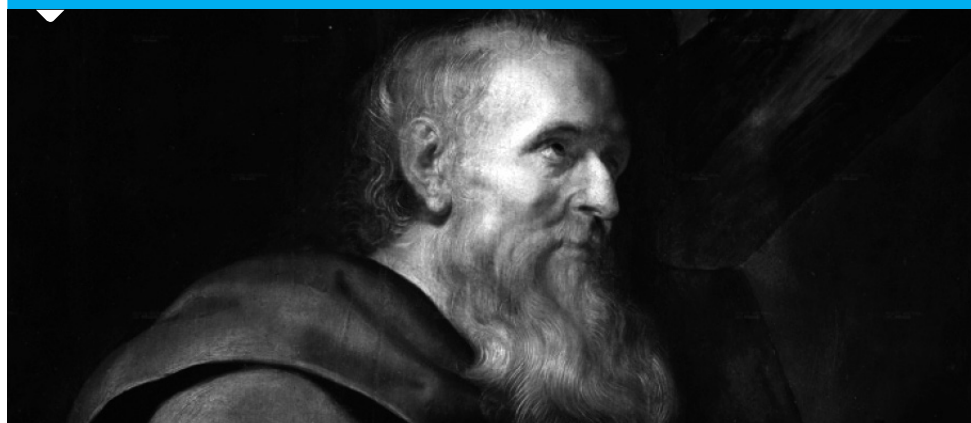
«Un temple espiritual», ja que cada creient, quan es deixa treballar per Déu, queda habitat pel Senyor i, per tant, es converteix també en una presència de Déu en el món. És així com, amb l'acció de Déu, el creient esdevé un «temple espiritual».

«Un sacerdoti sant». Si la funció pròpia dels sacerdots jueus era presentar ofrenes a Déu, quan nosaltres ens apropem a Crist i ens deixem treballar per la seva gràcia, aleshores tota la nostra vida passa a ser allò que presentem al Senyor, la nostra més gran ofrena.

Durant aquests diumenges del temps pasqual, mantinguem ben desperta la convicció de la resurrecció de Crist, que aquesta convicció ens acompanyi i configuri la nostra vida.

La imatge

Sant Felip Apòstol, de Peter Paul Rubens.

Aquesta imatge, que es conserva al Museu del Prado de Madrid, ens mostra un dels protagonistes de l'evangeli d'aquest diumenge. La tradició diu que va morir a Turquia, on fa un cert temps es va afirmar que s'havia descobert la tomba.

Agenda

Lit. hores: Setmana I

18 diumenge V de Pasqua / Cicle A

— Sant Joan I, papa i màrtir (523-526)
— Sant Pròsper, bisbe (s.VIII)
Fets 6,1-7 / Salm 32 / 1 Pere 2,4-9 / Joan 14,1-12

19 dilluns

— Sant Pere Celestí, papa (1215-1296)
— St. Francesc Coll, prevere (1812-1875)
Fets 14,5-18 / Salm 113b / Joan 14,21-26

20 dimarts

— Sant Bernadí de Siena, prevere (1380-1444)
— Sant Boi, màrtir (s.III)
Fets 14,19-28 / Salm 144 / Joan 14,27-31

21 dimecres

— Santa Virgínia, verge (?)
— Sant Secundí, màrtir (ss.III-IV)
— Sant Cristòfor Magallanes, prevere i màrtir (1869-1927)
Fets 15,1-6 / Salm 121 / Joan 15,1-8

22 dijous

— Santa Joaquina Vedruna, religiosa (1783-1854)
— Santa Rita de Càssia, religiosa (c.1371-1457)
Fets 15,7-21 / Salm 95 / Joan 15,9-11

23 divendres

— Sant Desideri, bisbe (*608)
— Sant Florenci, màrtir (*548)
Fets 15,22-31 / Salm 95 / Joan 15,12-17

24 dissabte

— Maria Auxiliadora
Fets 16,1-10 / Salm 99 / Joan 15,18-21

Jornada sacerdotal: necessària comunió

Redacció

El clergat de Vic celebra cada Dimarts Sant la seva jornada més particular, en ocasió de la Missa Crismal a la catedral de Vic que commemora la institució per Jesús del sagrament de l'orde sacerdotal i durant la qual es consagren els sants olis.

Comunió diocesana

El nostre bisbe, en l'homilia, digué: «hem de sentir com una crida personal a la unitat del Cos de Crist, en la nostra Església concreta, en aquesta Església de Vic, amb la seva història més que mil·lenària, amb els seus encerts i desencerts, amb la santedat i el pecat dels seus fills, amb la seva riquesa i pobresa, amb tots i cada un de nosaltres [...]. Tots, començant per mi mateix, hem d'avançar en la comunió per a poder donar el testimoni de la unitat i de la caritat. Els nostres germans han de poder dir dels deixebles de Crist: "Mireu-los com s'estimen." Hem d'avançar tots en la meravella de la unitat. La veritat és sempre simfònica. La unitat autèntica no té por de la diversitat. La diversitat en la unitat enriqueix la comunió i la missió. Recordem, per tal de viure-les, aquelles paraules de sant Agustí: "Que hi hagi unitat en el que és essencial, llibertat en el que és dubtós i en tot caritat."»

La conversió missionera que ens demana el Papa

El pastor diocesà va fer referència als impulsos renovadors que vénen des de Roma: «El Sant Pare, germans es-

timats, ens convida a entrar en un procés decidit de discerniment, de purificació, de reforma, per tal de ser més missioners, per tal de viure una conversió missionera. Ens cal sortir, deixar la seguretat del que sempre hem fet i llançar-nos a anunciar Jesucrist als homes i dones del nostre món, dels nostres pobles i ciutats, sense cap distinció. Tots tenen dret a escoltar l'anunci joiós de Jesucrist, salvador de tots els homes i de tot l'home. I tots nosaltres tenim el deure d'anunciar Jesús, amb la vida i la paraula, amb el testimoni de la comunió, de la unitat, de la caritat.»

Homenatge a diferents generacions

Durant el dinar, que va tenir lloc al Seminari de Vic, es van celebrar els diversos aniversaris i es van donar informacions d'interès. En la fotografia podeu veure alguns dels sacerdots homenatjats enguany, tot i que no hi van ser presents tots. Celebrava les noces de platí sacerdots Mn. Josep Rovira Tenas. Celebraven les bodes d'or sacerdots: Mn. Amat Berenguer, Mn. Marcel·lí Carreras, Mn. Joan Casas, Mn. Manuel Cornellà, Mn. Josep Escós, Mn. Joan Ripoll, Mn. Pere Soldevila i Mn. Manuel Torrents. Els qui celebraven les bodes d'argent eren Mn. Jaume Seguranyes i Mn. Francesc Chía. I el primer any de presbiterat el celebrava Mn. Eduard Flores.

El Dr. Antoni M. Oriol, l'estudiós del Magisteri Social

Redacció

El dia de Sant Jordi ens deixava el Dr. Antoni M. Oriol Taret. Nascut a Cuba l'any 1928, rebé l'ordenació sacerdotal l'any 1954. Fou professor al Col·legi Sant Miquel de Vic, consiliari de l'escoltisme i dels homes d'Acció Catòlica. Durant el Concili Vaticà II fou pèrit d'alguns bisbes de Veneçuela, ja que fou assessor d'Acció Catòlica al bisbat de Barquimisiato entre 1963 i 1966.

Des de l'any 1970 fins a la seva jubilació fou professor de moral social a la Facultat de Teologia de Catalunya, assignatura que també impartí a Madrid (Institut Lleó XIII), a Vitòria i a Tenerife. S'especialitzà en temàtica nacional i publicà molts articles sobre aquesta qüestió, com també els llibres *Fet nacional i magisteri social de l'Església i Nació* i *Magisteri pontifici*. En el moment de la seva mort era secretari del Patronat de la Fundació Dr. Albert Bonet i consiliari dels equips de política i comunicació de la Federació de Cristians de Catalunya.

Mn. Josep Riera i Justo, l'amant del Pirineu

Redacció

Morí el dia 4 d'abril a la Clínica de Sant Josep de Vic, essent rector de Santa Cecília de Molló. Havia nascut a Vic el 26 de març de 1932. Després del batixllerat i d'un parell d'anys d'estudis universitaris, va ingressar al Seminari. Va ser ordenat prevere l'any 1957.

En el seu itinerari tingué una primera etapa bagenca, com a vicari de Sant Fruitós de Bages i del Carme de Manresa. Durant aquests anys féu una important labor com a consiliari de l'agrupament escolta Cardenal Lluch i el de noies guies Mare de Déu del Carme. Hi deixà una fonda empremta de fe i d'amistat.

L'etapa pirinenca va omplir la major part de la seva vida, com a rector de Setcases, Tegurà i Espinavell i, finalment, de Molló. Des de sempre havia estimat la muntanya i hi havia arrelat profundament. Durant una pila d'anys havia fet també de professor de religió a l'institut de Ripoll.

Una de les dimensions de la seva personalitat era el ves-

sant artístic. Dibueixava molt bé i tenia sensibilitat estètica, formava part de la Comissió Diocesana del Patrimoni Cultural i hi aportava sempre el seu interès i el seu bon gust.

Home profundament creient, molt senzill i proper, va establir forts lligams amb els seus amics i amb els seus feligresos, cosa que es va manifestar en la gran quantitat de visites que tingué durant la seva malaltia i en la participació emotiva i nombrosa en el seu enterrament.

Ell, que havia estimat tant i recorregut tantes vegades les muntanyes pirinenques, havia demanat de ser sepultat a terra al cementiri de Setcases. Així es va fer, mentre alguns antics companys cantaven el «Cant de la ruta»: «És la ruta dels forts i els grans, dura i amable; / ella ha vist la marxa dels sants ver l'Immutable; / de llur pas l'empremta guardant en sa pols venerable. / Quan el jorn morint bosc enllà la nit avença, / d'esperança reblert t'adorms sens cap temença / i la veu del Senyor tan sols serà ta recompensa.»

Jesús ha transformat i delimitat la malaltia i el sofriment

Diumenge vinent és la Pasqua del Malalt. Oferim alguns fragments del missatge del papa Francesc: «El Fill de Déu fet home no ha eliminat de l'experiència humana la malaltia i el sofriment, sinó que, prenent-los sobre seu, els ha transformat i delimitat. Delimitat, perquè ja no tenen l'última paraula, que, contràriament, és la vida nova en plenitud; transformat, perquè, en unió amb Crist, d'experiències negatives poden passar a positives. Jesús és el camí, i amb el seu Esperit podem seguir-lo. Així com el Pare ha lliurat el Fill per amor, i el Fill es va lliurar pel mateix amor, també nosaltres podem estimar els altres com Déu ens ha estimat, donant la vida pels nostres germans. La fe en el Déu bo es converteix en bondat, la fe en Crist crucificat es converteix en força per a estimar fins al final i fins i tot els enemics. La prova de la fe autèntica en Crist és el do d'ell mateix, que es difongui l'amor al proïsme, especialment a qui no el mereix, a qui sofreix, a qui està marginat.»

licada, nosaltres tenim un model cristià a qui adreçar amb seguretat la nostra mirada. És la Mare de Jesús i Mare nostra, atenta a la veu de Déu i a les necessitats i dificultats dels seus fills. Maria, animada per la misericòrdia divina, que en ella es fa carn, s'oblida d'ella mateixa i s'encamina ràpidament de Galilea a Judea, per anar a l'encontre i ajut de la seva cosina Elisabet; intercedeix davant el seu Fill a les noces de Canà quan veu que falta el vi per a la festa; al llarg de la seva vida, porta en el seu cor les paraules de l'ancià Simeó que li anuncien que una espasa li traspasarà l'ànima, i resta amb fortalesa als peus de la creu de Jesús. Ella sap molt bé com se segueix aquest camí i per això és la Mare de tots els malalts i de tots els qui sofreixen. Podem recórrer confiats a ella amb devoció filial, segurs que ens assistirà, ens sostindrà i no ens abandonarà. És la Mare del crucificat ressuscitat: roman al costat de les nostres creus i ens acompanya en el camí vers la resurrecció i la vida plena.»

«En virtut del baptisme i de la confirmació som cridats a configurar-nos a Crist, el Bon Samarità de tots els qui sofreixen. "Hem conegut l'amor pel fet que Jesucrist ha donat la seva vida per nosaltres. Per això, també nosaltres hem de donar la vida pels germans" (1Jn 3,16). Quan ens acostem amb tendresa als qui necessiten atenció, portem l'esperança i el somriure de Déu enmig de les contradiccions del món. Quan el lliurament generós vers els altres esdevé l'estil de les nostres accions, donem espai al cor de Crist i el nostre s'inflama, oferint així la nostra aportació a l'arribada al regne de Déu.»

«Per a créixer en la tendresa, en la caritat respectuosa i de-

«Sant Joan, el deixeble que era amb Maria als peus de la creu, fa que ens remuntem a les fonts de la fe i de la caritat, al cor de Déu que "és amor" (1Jn 4,8.16), i ens recorda que no podem estimar Déu si no estimem els germans. Ell és vora la creu amb Maria, aprèn a estimar com Jesús. La creu és la certesa de l'amor fidel de Déu per nosaltres. És un amor tan gran que entra en el nostre pecat i el perdona, entra en el nostre sofriment i ens dona força per a suportar-lo, entra també en la mort per a vèncer-la i salvar-nos. [...] La creu de Crist invita també a deixar-nos contagiar per aquest amor, ens ensenya així a mirar sempre el proïsme amb misericòrdia i amor, sobretot a qui sofreix, a qui cal ajuda.»

L'article

Marta 01 i Marta 02

Jesús Renau

Marta, vas sortir de la discoteca que eren a prop de les cinc de la matinada. El cap et bullia com una olla de pressió. Una nit ben boja. I enmig de la boira mental, de cop, vas recordar que aquesta era la nit de Pasqua; aquella nit màgica dels anys adolescents, quan anaves amb la colla d'amics a celebrar-la lluny de la ciutat. Quina immensa buidor et va anar envaint! No tenies cap ganes de tornar a caseta i constatar que tothom feia veure que dormia però que estaven pendents del cop de porta. Els carrers estaven ben solitaris i et senties com flotant entre la son i l'angoixa, sense cap sensació de parany.

«Com he canviat amb cinc anys! Que lluny que em queda aquell passat! Vivia en el núvol, i ara sóc a sota terra!»

Vas seure en un dels bancs del passeig i quasi sense adornar-te'n et vas quedar adormida. Era un dormir intens, de roca granítica; fins que de sobte obres el ulls i és ja de dia. La ciutat està quieta. No es veu ningú. Sí, més ben dit, t'adones que s'acosta una noia que porta al braç una bata blanca mig girada. És com tu, és la teva imatge, ets tu.

- No ets la Marta?
- Sí; i tu, qui ets?
- No em recordes?
- Doncs, no.
- Sóc la Marta 02.

La Marta 02 ets tu mateixa. És aquella possibilitat que vas deixar escapar, la que haguera pogut ser si, en comptes de deixar el voluntariat, la pregària i els amics, haguessis seguit pel camí que dintre del teu cor et cridava. Tu mateixa, que et retrobes. Dreta enfront de la real, asseguda i mig de ressaca. Amb la bata que has portat tota la nit a l'hospital fent una suplència. Contenta, plena, cansada, feliç d'una nit de Pasqua amb els malalts. Amb el cor il·luminat de la joia de la millor possibilitat.

- Bon dia, Marta. Com te trobes?
- I tu, Marta? Com te va?
- Em va bé. Vaig superar la buidor, aquella que tu coneixes.
- Doncs jo, no. No la sé superar.
- No diguis: no. Digues: no, per ara.
- No, per ara.
- Ben dit. En qualsevol moment pot caure sobre el teu cor la Llum de Pasqua. Sempre tens la possibilitat de refer el camí.

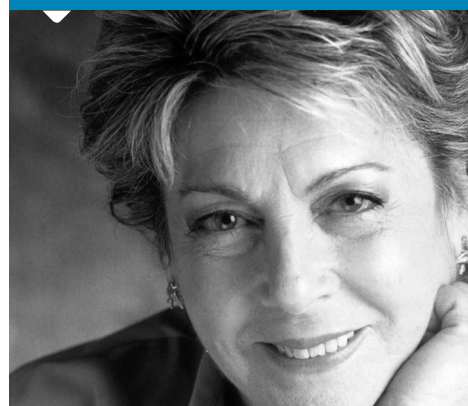
Extret de Catalunyareligio.cat

El llibre

Juan Pablo II. Recuerdos de la vida de un santo

Paloma Gómez Borrero

Paloma Gómez Borrero narra anècdotes desconegudes de la vida de sant Joan Pau II. L'autora ens diu: «estava segura que seria proclamat sant; per això, he esperat al fet que fos canonitzat per a escriure aquest llibre, que és un compendi de records, episodis i anècdotes guardats per sempre en el meu cor i en la meva memòria, i que ara m'encanta de compartir amb els qui llegeixin aquest llibre».

Paloma Gómez Borrero va néixer a Madrid l'any 1934 i durant dotze anys fou la corresponsal de TVE a Itàlia i al Vaticà, essent la primera dona corresponsal a l'estranger de la televisió espanyola. Té un ampli coneixement de la Santa Seu i va acompanyar Joan Pau II en els seus 104 viatges, visitant 160 països: unes 29 voltes al món en quilòmetres recorreguts. És, sens dubte, un testimoni d'excepció de la figura i el perfil del pontífex polonès.

Doneu-nos l'alegria de tenir sacerdots!

Romà Casanova, bisbe de Vic.

L'escrit del bisbe al Full diocesà vol ser una eina per al diàleg, una conversa amb la qual us faig arribar el que hi ha en el meu cor, perquè escolteu el meu batec, que no vol ser res més que el batec de tota la nostra Església. Vull, doncs, compartir avui el meu desig, fet pregària i treball, perquè el Senyor ens doni més i més sants sacerdots. Aquesta és una necessitat urgent!

El papa Francesc, en la visita *ad limina*, ens va dir als bisbes: «Quan un sacerdot pren consciència de la seva vocació, aquesta és la força de l'Església.» El sacerdoci té un paper insubstituïble en l'Església de Crist. Els sacerdots són aquells homes escollits, santificats i enviats per a ser presència de Crist enmig de l'Església i del món. Un sacerdot que visqui amb desig de santedat és un gran bé per a l'Església i per a la mateixa societat.

Els dos nous papes canonitzats, Joan XXIII i Joan Pau II, ens manifesten el lliurament al Senyor en l'obediència a la voluntat de Déu, a la disponibilitat a escoltar l'Esperit Sant. Tots dos són sants sacerdots de Crist, vivint el sacerdoci en el ministeri presbiteral i després episcopal. Joan XXIII va viure sempre en la senzillesa de cercar la santedat i la donació en el dia a dia. Experimentava la seva pobresa, però confiava en la gràcia de Déu, que

mai no manca a qui sincerament vol viure en la santedat. Joan Pau II, en temps de crisi de vocacions sacerdotals, va tenir el coratge de viure sempre l'alegria de ser sacerdot, donant-se del tot. És il·luminador aquest fet: un sacerdot que havia perdut la seva identitat i vivia al carrer, com un pidolaire, un dia va anar a una audiència del Papa, amb un company sacerdot. El Sant Pare va ser informat d'aquesta singular presència i, acabada l'audiència, va demanar de trobar-se amb aquell prevere. Després d'intercanviar unes quantes paraules, el Papa es va agenollar davant d'ell i li va demanar de confessar-se. En el cor d'aquell clergue es va desvetllar la grandesa del sacerdoci. Sant Joan Pau II li va dir: «Veus com n'és, de gran, el sacerdoci!»

Demaneu al Senyor que ens doni molts i sants sacerdots.

El meu cor de bisbe us demana a tots els qui formeu l'Església de Vic que demaneu al Senyor insistentment, per intercessió de sant Joan XXIII i sant Joan Pau II, que ens doni l'alegria de tenir sacerdots. Demaneu al Senyor que ens doni molts i sants sacerdots.

